

לא הבנו מה קורה - היסטוריה לא נתפסת עדות 710

חיבור לזיכרון אישי

כתיבה אישית: איפה הייתי ב-7.10 בשעה 6:29?

כתבו איפה הייתם, מה עשיתם, מה חשבתם, מה הרגשתם? (5 ד')

סמנו 3 משפטים מתוך מה שכתבתם שתמצאו לשתף.

כל מי שרוצה משתף – בקבוצות קטנות או במליאה.

לפעמים אנחנו בתוך אירועים, שבראייה לאחר אנחנו מבינים שהם היו משמעותיים, עוצמתיים, טראומטיים, אבל ברגע עצמו – לא כל כך הבנו את זה.

היום נחפש בעדויות של אנשים שחוו את ה-7.10 מה הם הבינו, מה לא הבינו, איך הם תפסו את מה שקורה להם. נסו לאתר משפטים כאלו בעדויות שתשמעו.

**עדות 710 הוא מיזם תיעוד שהוקם מיד לאחר 7 באוקטובר, כדי לאפשר
לאנשים שחוו את האירועים בעוטף לספר את סיפורם בקולם ובדרכם.
העדויות המלאות נשמרות כחלק מהזיכרון האישי, הקהילתי וההיסטורי.**

**אנו נקשיב לקטעים משתי עדויות
רשמו לעצמכם:**

**משפטים שנשארו איתי: _____
משהו ששמתי לב אליו בדרך שבה האדם דיבר: _____**

**לאחר שמיעת העדויות, שיתוף בזוגות, ולאחר
מכן שיתוף בפורום הכיתה, לפי בחירה.**

נִיר יִצְחָק

קִיבוץ נִיר יִצְחָק שׁוֹכֵן בְּעוֹמֵץ עֵזָה, בְּסִמּוֹךְ
לְגִבּוֹל עִם עֵזָה. בְּשִׁבְעָה בְּאוֹקְטוֹבֶר חֲדָרוֹ
מִחֲבָלִים לְקִיבוֹץ וְהִתְנַהֲלוּ בּוֹ קִרְבוֹת בְּמִשְׁךְ
שָׁעוֹת אֲרוּכוֹת. בְּמַהֲלֵךְ הַמַּתְקָפָה נִרְצָחוּ
וְנִחְטְפוּ חֲבָרִים מִהַקִּיבוֹץ וְנִפְּלוּ אֲנָשֵׁי כּוֹחוֹת
הַבֵּיטָחוֹן. לְאַחַר הָאִירוּעִים פּוֹנוּ תּוֹשְׁבֵי
הַקִּיבוֹץ מִבְּתִיָּהֶם לְתַקּוּפָה מְמוֹשְׁכָה. מֵאִז
פּוֹעֵלֶת הַקֵּהִילָה לְשִׁיקוֹם חַיִּיהָ וּלְחִזְרָה
הַדְּרָגָתִית הַבֵּיתָה.

מוניקה מינקוב**1.50-4.51**

בשבת בבוקר מוניקה ובעלה נבהלו מהרעשים החזקים וקראו לבתם, בת ה-33, להצטרף אליהם לממ"ד. כשהתחילו להגיע ידיעות על כניסת מחבלים לקיבוץ, מוניקה לא האמינה לכך, אבל אז נשמעו יריות רבות מחוץ לבית. כשהשתרר שקט שאלו את עצמם - "מי ניצח?"

כך המתינו שעות רבות עד הלילה, אז פונו לאחד מבתי הילדים והמתינו עם עוד חברי קיבוץ במשך שעות ארוכות. בזמן הזה החלו להגיע מידע על משפחה שנחטפה, על חברי כיתת הכוננות, על נופלים מהקיבוץ ומהעוטף. למחרת פונו לאילת למלון קיסר שם קיבלו את פניהם בחום ובלבביות, עם אוכל ובגדים יד שניה, ושם החלו לעכל את האסון שחוו. מאז עולות בה שאלות רבות ועצב על כל מה שאבד להם באותו יום.

אופק ירושלמי ולילך ליברמן בילו עם חבריהם במסיבת הנובה. אזעקת

צבע אדום הפסיקה את המוסיקה. אופק פירק את הדוכן ומיהר לרכבו.

לילך נשארה עם קבוצת חברים במתחם. אופק התפנה ברכב שנסע תחת יריות, עד שהחליטו לנטוש אותו והחלו לצעוד מזרחה. לאחר חמש שעות הליכה הגיעו למקלט הבטוח בפטיש. לילך התחברה לירדן, וביחד החלו

לנוס מהמקום, תחילה ברכב ולאחר מכן בריצה דרך שדות ומטעים כשהכדורים שורקים סביבם. הם החליטו ליצור מחסה מעלים, ושם שהו שעות עד רדת החשיכה. הם שמעו קולות ושריקות שהיו של קרוביהם שבאו לחפש אותם, אך חששו להיחשף. עם רדת החשיכה הם יצאו אל הכביש, עלו על רכב צהלי, והגיעו לסעד. המפגש בין אופק ללילך הביא תחושה עצומה של הקלה. כל חבריהם ניצלו מהתופת. הם חשים תחושה קשה של הפקרה. הם מקווים להחזיר את תחושת הבטחון האישי שאבדה.

אופק ירושלמי ולילך ליברמן - נובה

19.35-20.35

מסיבת הנובה התקיימה בשטח פתוח סמוך לקיבוץ רעים, בהשתתפות אלפי צעירים. בבוקר השבעה באוקטובר, עם תחילת המתקפה, נאלצו המשתתפים להימלט מהמקום. מחבלים הגיעו לאזור, רצחו רבים מהמשתתפים וחטפו אחרים לעזה. רבים ניצלו בסיוע משתתפים אחרים, תושבי האזור ואנשי כוחות הביטחון. מאז הפך אתר הנובה למקום של זיכרון והנצחה, לצד התמודדותם של הניצולים ומשפחותיהם עם השלכות האירועים.

למעבר לאתר ער"ן לחצו כאן

מה קורה לנו בזמן אירוע קיצוני- כלומר בטרומה?

ברגעים הראשונים של מצב חירום, משהו בתוכנו משתנה. הגוף נכנס לדריכות, הלב מאיץ, והמחשבות מתכווצות למסלול אחד. במצבים כאלה, היכולת שלנו לקבל החלטות מדויקות נפגעת. תחת לחץ, טווח החשיבה מצטמצם. יש מי שנכנסים לפעולה מהירה מדי, כמו אדם שרץ מיד החוצה בזמן אזעקה בלי לבדוק איפה המרחב המוגן הקרוב. אחרים קופאים, כמו הורה שמתקשה להחליט אם לפנות לטיפול רפואי כי הוא חושש לטעות. ויש גם מי שמנסים להימנע מהחלטה בכלל, למשל אדם שממשיך להתעסק בטלפון למרות תחושת איום, רק כדי לא להתמודד עם הצורך לבחור. התגובה שלנו לאירועים טראומטיים היא תגובה אינסטינקטיבית של הגוף והנפש לחוויות מציפות ומפחידות, שלרוב תופסות אותנו בהפתעה. לאירוע, בין אם חווינו אותו בעצמנו ובין אם היינו עדים לו מקורב או מרחוק, יש השפעות נפשיות ופיזיולוגיות: פחד, חוסר אונים, בלבול, ניתוק, קפיאה או כל רגש חזק אחר.

אלה תגובות שהגוף שלנו והמוח פיתחו כדי להגן עלינו מפני סכנה מיידית, כדי להציל אותנו ולשמור מפגיעה נוספת. בזמן כזה, המוח ההישרדותי לוקח את השליטה על ניהול העניינים, על מנת לשמור עלינו ככל הניתן. לכן, התגובות הן אוטומטיות, ואין טעם במחשבות או בהלקאה עצמית על מה היה אפשר לעשות או איך היה אפשר להגיב אחרת. רגשות חזקים כמו פחד, כעס, אשמה ועצב הם נורמליים, ובדרך כלל מתחילים להתפוגג עם הזמן, אולם לא תמיד זה כך.

קולאז': מה אני עושה עם עדות זיכרון שקיבלתי?

- **קולאז' - לראות את ההיסטוריה. התלמידים מקבלים את הטקסט של ער"ן על טראומה, דפי בריסטול שחורים, ושפע דפים עם דימויים ויזואליים (מחברות, מספרים ישנים, לוחות שנה וכדו').**
- **ההנחיה - עליהם לשלב מילים מהטקסט, מהכתיבה האישית, מהציטוטים מהעדויות יחד עם התמונות / צבעים וליצור תמונה של הרגע בהיסטוריה שהוא ה-7.10. (הערה הנחו לא להשתמש במשפטים שלמים אלא במילים בודדות או בשברי משפטים).**
- **לתלות בכתה את היצירות בצורה מסודרת ומכבדת. לחלק דבקיות – כל אחד מגיב ל-3 יצירות שמשמאל ליצירה שלו.**

משפט לסיום

היום לא למדנו רק על אירוע.

פגשנו אנשים דרך העדות שלהם שלהם.

הקשבנו לדרכי התמודדותם.

למדנו על חוויתם האישית, וחלקנו איתם את זכרונם.

EDUT
710
עדות

זו מטרתו של מיזם עדות 710

למעבר לאתר "עדות 710" - לחצו כאן